

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Beata Kowalska

rozpoznawszy w dniu: 22 lutego 2018 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 w W.

przeciwko: P. O.

o: zapłatę

(1) zasądza od pozwanego P. O. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 w W. 340 zł (trzysta czterdzieści złotych), z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 2 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;

(2) oddala powództwo w pozostałej części;

(3) zasądza od pozwanego P. O. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 w W. 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

XVIII C 49/18

UZASADNIENIE

I. **Stanowiska stron.**

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 1 w W., reprezentowany przez radcę prawnego, domagał się od P. O. 1.323,95 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem należności opartych o umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 9 września 2011 roku, wraz z naliczonymi odsetkami za opóźnienie.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Referendarza Sądowego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 8 listopada 2017 roku w sprawie XVIII Nc 14752/17 zakwestionował roszczenie powoda w całości, podnosząc zarzut przedawnienia.

II. **Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.**

P. O. jako abonent i (...) spółka akcyjna w W. zawarli 10 sierpnia 2011 roku umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w postaci dostarczania sygnału telewizji kablowej. Częścią umowy było również przekazanie dekodera wraz z kartą. W ramach stosunku umownego przewidziano iż niezwrócenie dekodera po wygaśnięciu umowy wraz z kartą skutkować będzie obowiązkiem zapłaty przez abonenta 340 zł kary umownej.

(bezsporne; nadto umowa z załącznikami, k. 65 – 75)

P. O. nie wywiązywał się należycie z obowiązków umownych. (...) spółka akcyjna w W. wystawił piętnaście faktur wymagalnych w 2013 roku. Nadto, z racji wypowiedzenia umowy z winy abonenta, wystawił dwie noty obciążeniowe: na 451,01 zł kary umownej za przedterminowe rozwiązanie umowy, wymagalne 2 czerwca 2014 roku oraz na 340 zł kary umownej za niezwrócenie sprzętu, wymagalne 1 lipca 2016 roku.

(bezsporne; nadto noty obciążeniowe, k. 31 – 32; zestawienie faktur, k. 33)

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 1 w W. jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela w ramach przedmiotowej umowy.

(bezsporne)

Rozbieżność dat umowy nie została uznana za dyskwalifikującą powoda, gdyż z noty obciążeniowej i protokołu odbioru sprzętu jednoznacznie wynikało, że powód dochodzi należności z umowy z 10 sierpnia 2011 roku, a nie z 9 września 2011 roku. Pozwany okolicznościom faktycznym skądinąd nie zaprzeczał, podnosząc wyłącznie zarzut przedawnienia.

III. **Ocena roszczenia.**

Trafnie powód kwalifikuje przedmiotową umowę jako umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pozwany podniósł wyłącznie zarzut przedawnienia. Zarzut ten okazał się częściowo zasadny.

Upływ terminu przedawnienia wierzytelności skutkuje dla dłużnika możliwością uchylenia się od zaspokojenia roszczenia (art. 117 § 2 zd. I k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. I k.c.). Roszczenia z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przedawniają się z upływem lat trzech, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.).

Wedle własnych twierdzeń powoda, niekwestionowanych przez pozwanego, roszczenia powoda stały się wymagalne: w zakresie wszystkich piętnastu faktur jeszcze w 2013 roku, w zakresie noty obciążeniowej na 451,01 zł – 2 czerwca 2014 roku, zaś w zakresie noty obciążeniowej na 340 zł z tytułu niezwrócenia sprzętu – 1 lipca 2016 roku.

Powództwo wytoczono 1 września 2017 roku, stosownie do daty stempla pocztowego (k. 42), a nie 31 sierpnia 2017 roku, jak wynikałoby to z nakazu. Przedawnione są zatem te roszczenia, które stawały się wymagalne przed 1 września 2014 roku (art. 112 zd. I k.c.), wraz z należnościami ubocznymi, czyli odsetkami od tak dochodzonych kwot. W tej sytuacji nieprzedawnione jest wyłącznie roszczenie o 340 zł kary umownej za niezwrócenie sprzętu.

Samo roszczenie o karę umowną jest zasadne. Można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna – art. 483 § 1 k.c.). Zwrot sprzętu w postaci dekodera wraz z kartą jest świadczeniem niepieniężnym. Należało zatem owe 340 zł zasądzić. Powód może dochodzić odsetek ustawowych za opóźnienie od 2 lipca 2016 roku (art. 481 § 1 i 2 zd. I k.c.). Nie dochodzi do wyjścia ponad żądanie, gdyż powód owych odsetek dochodzi pozwem, tyle że w ramach kapitalizacji.

Ponieważ pozwany może skutecznie uchylić się od spełnienia świadczenia przedawnionego, powództwo oddalono w pozostałej części.

IV. **Koszty.**

Pozwany przegrał sprawę w części, co skutkuje koniecznością stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 zd. I k.p.c.).

Na koszty procesu powoda złożyło się: 30 zł opłaty od pozwu, 270 zł wynagrodzenia pełnomocnika według stawek minimalnych; łącznie 300 zł (art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c.). Nie wykazano uiszczenia opłaty skarbowej

od pełnomocnictwa. Dokument z k. 12 nie wskazuje jednoznacznie, do jakiej sprawy została uiszczona opłata, w szczególności wskazany w tytule przelewu numer (...) nie jest numerem sprawy powoda: (...), wskazanym na k. 7 odw. Opłatę skarbową uiszcza się zaś od złożenia dokumentu pełnomocnictwa w konkretnej sprawie.

Pozwany obowiązany jest zwrócić powodowi: $340 \text{ zł} \div 1.323,95 \text{ zł} \times 300 \text{ zł} \approx 77 \text{ zł}$.